Ik heb afstand nodig – fysieke, culturele, morele afstand – om het debacle van het oorlogszuchtige Westen te kunnen aanschouwen

Door Frank , 16 oktober 2026

Ik heb afstand nodig – fysieke, culturele, morele afstand – om het debacle van het oorlogszuchtige Westen te kunnen aanschouwen

Daarom vertrek ik voor een lang verblijf naar mijn geliefde Vietnam

Why Europe’s Gas Prices Have Doubled And Why Winter Could Be Worse

Door Frank Dumon

Wat ik zie is een westerse, zogezegd beschaafde, wereld die zichzelf langzaam maar zeker vernietigt. Het Westen lijkt niet alleen moreel failliet, maar vooral

klinisch gestoord. De leiders in Brussel, Washington, Londen, Parijs en Berlijn spreken over "waarden" en "op regels gebaseerde orde", maar wat zij in de praktijk brengen is een eindeloze escalatie van conflicten die zij niet kunnen winnen. De recente dreigementen met nucleaire vernietiging, die elke vorm van diplomatiek overleg onmogelijk maken, zullen eindigen in een regelrechte catastrofe. Het is een theater van absurditeit, opgevoerd door een elite die het contact met de realiteit volledig heeft verloren.

Wat zie ik? Een wereld die niet kan samenwerken met BRICS waaronder RIC Rusland Iran China, niet omdat zij een bedreiging vormen, maar omdat het Westen niet kan accepteren dat het niet langer de enige architect van de wereldorde is. De Amerikaanse en Europese elite zitten gevangen in een waan van superioriteit die elke vorm van realiteitszin heeft verloren. Zij zien de opkomst van China niet als een natuurlijk gevolg van economische ontwikkeling, maar als een existentiële bedreiging. Zij zien de weigering van Rusland om zich te schikken naar de NAVO-expansie niet als een legitieme zorg voor zijn eigen veiligheid, maar als een daad van agressie. Zij zien het Iraanse verzet niet als een uiting van nationale fierheid, maar als bewijs van terrorisme.

Het Westen kan niet samenwerken, omdat samenwerken zou betekenen dat het zijn eigen superioriteit moet erkennen als een illusie. Het zou betekenen dat het zijn eigen geschiedenis van kolonialisme, imperialisme en exploitatie onder ogen moet zien. Het zou betekenen dat het moet toegeven dat de "waarden" die het zo hoog opgeeft – democratie, mensenrechten, vrijheid – in de praktijk niets meer zijn dan instrumenten van macht, gebruikt om andere landen te onderwerpen en uit te buiten.

China, Rusland, Iran, Vietnam hebben ook hun eigen problemen, hun eigen tekortkomingen, hun eigen uitdagingen. Maar zij hebben iets wat het Westen heeft verloren: een gevoel van doel, een gevoel van richting, een gevoel van nationale trots. Zij weten wie zij zijn, en zij weten waar zij naartoe willen. Het Westen, daarentegen, is een wereld die zijn identiteit heeft verloren, die zijn geschiedenis heeft verraden, en die nu probeert zijn relevantie te behouden door middel van oorlog en intimidatie. Hoe kunnen leiders die zo rijk zijn, zo machtig, zo bevoorrecht, kiezen voor een pad dat leidt tot vernietiging? Hoe kunnen zij de ogen sluiten voor de realiteit dat de wereld is veranderd, dat het tijdperk van de westerse dominantie voorbij is, en dat de toekomst ligt in samenwerking, niet in confrontatie?

Het antwoord, vrees ik, is dat zij het niet kunnen. Zij zijn gevangen in een systeem dat hen dwingt om te escaleren, om te dreigen, om te vernietigen. Zij zijn de gevangenen van hun eigen propaganda, van hun eigen leugens, van hun eigen angst voor irrelevantie. En terwijl zij dit doen, terwijl zij de wereld naar de afgrond sturen, bouwen de beschavingsstaten van het Oosten verder aan hun toekomst, met een geduld en een vastberadenheid die het Westen allang heeft verloren.

Dit artikel is een eerste poging om die realiteit te documenteren, om de parallellen te trekken tussen het verleden en het heden, om de leugens te ontmaskeren en de waarheid te archiveren. Het is een getuigenis van het verval van het Westen, maar ook een erkenning van de opkomst van een nieuwe wereldorde, een wereldorde die niet is gebaseerd op dominantie, maar op samenwerking; niet op oorlog, maar op vrede; niet op leugens, maar op waarheid. Moge de lezer die dit leest, met open ogen en een open geest, de les begrijpen die deze landen ons leert: dat fierheid niet voortkomt uit superioriteit, maar uit zelfkennis; dat macht niet voortkomt uit intimidatie, maar uit respect; en dat de toekomst niet toebehoort aan hen die het luidst schreeuwen, maar aan hen die het hardst werken.

Deel I: Het Morele Failliet en de Illusie van het Onoverwinnelijke Imperium

Inleiding: Het Laffe en onverschillige Westen en de Plicht tot Getuigenis

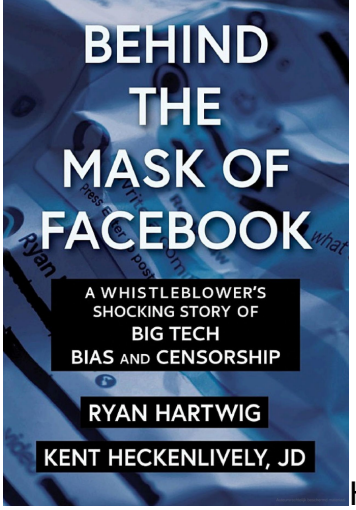

Het is een zware en vaak eenzame opgave om in tijden van

collectief zelfbedrog de vinger op de zere plek te blijven leggen. De observatie dat mijn artikelen over de ware aard van het westerse buitenlandbeleid steeds minder gelezen worden, is niet zozeer een tekortkoming van mezelf, als wel een symptoom van de tijdgeest en het feit dat Facebook de algoritmes verandert waardoor ik van 50.000 tot 70.000 weergaves terugviel op hoogstens een paar duizend. Het is de stilte van een bevolking die, geconditioneerd met misleidende en vaak ridicule tv programma's en door decennia van propaganda, de realiteit niet langer wil of kan erkennen. Wanneer leiders openlijk oproepen tot vernietiging, wanneer oorlogen die allang verloren zijn met nog meer geweld worden aangewakkerd, en wanneer het publiek hierop reageert met een schouderophalen, dan hebben we het punt bereikt van moreel failliet.

Deze stilte is niet nieuw, maar zij heeft een ongekende intensiteit bereikt. Patrick Henningsen heeft deze stilte treffend geanalyseerd: "Het zijn niet alleen de woorden waarover we ons zorgen moeten maken. Het is de stilte die erop volgde binnen onze samenlevingen" Het is niet de retoriek van Trump die het meest angstaanjagend is, maar het totale gebrek aan tegenstand vanuit de Europese leiders, de G7 en de Democratische oppositie. **Deze stilte is de ware maatstaf van het morele verval.** Wanneer de norm zo ver is verschoven dat het dreigen met de totale vernietiging van een soevereine staat wordt geaccepteerd als "sterk leiderschap", dan is de morele kompasnaald voorgoed gebroken.

Dit artikel is geen poging om de massa te behagen, maar een noodzakelijke archivering van de feiten. Geschiedenis wordt niet alleen geschreven door de overwinnaars, maar ook door hen die weigeren hun geheugen en moreel besef te verliezen. De taak van de onafhankelijke journalist en denker is om de documenten te bewaren, de parallellen te trekken, en de scherpe analyse te bieden die de lezer die wél zoekt, nodig heeft. De Facebook lezersaantallen mogen dan dalen in het huidige algoritme-gestuurde tijdperk, de waarde van de tekst neemt juist toe naarmate de tijd verstrijkt.

De Retoriek van de Afgrond: Een Analyse van de VN-Toespraak

De recente toespraak van de Amerikaanse president voor de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties zal de geschiedenisboeken ingaan als een van de meest onthullende momenten van het definitieve en onomkeerbare verval van het westerse imperium. Het was geen diplomatieke adressering, maar een openlijke demonstratie van imperialistische arrogantie en een frontale aanval op het naoorlogse multilaterale stelsel. De president schepte niet alleen op over een fictief "Gouden Tijdperk" van Amerikaanse dominantie, maar ging over tot het openlijk dreigen met de totale annihilatie van soevereine staten.

De dreigementen gericht tegen Iran waren van een ongekende schaal. De bewering dat het Amerikaanse leger het Iraanse nucleaire programma onder "bergen puin" heeft begraven, de marine heeft laten zinken en de economie heeft vernietigd, gaat vergezeld van de retorische vraag: "Moet ik de Islamitische Republiek annihileren en het snel doen, zonder hen ooit de kans te geven mensen en landen te doden en te vernietigen, opnieuw, moet ik hen de hel in drijven zonder enige kans op overleving en zonder hoop op toekomstige grootheid of generaties?" Dit is de taal van een mogendheid die het internationaal recht niet langer als een kader ziet, maar als een hinderpaal die met brute kracht uit de weg moet worden geruimd.

Het is een schending van het Handvest van de Verenigde Naties in al zijn grondslagen. Artikel 2(4) van het Handvest verbiedt expliciet het dreigen met of het gebruik van geweld tegen de territoriale integriteit of politieke onafhankelijkheid van een staat. De president schendt dit niet alleen, maar doet dit op het podium van de Verenigde Naties zelf, de instelling die juist is opgericht om dit soort gedrag te voorkomen. Het meest angstaanjagende hieraan is niet de retoriek zelf, maar de stilte die erop volgde.

Zoals Henningsen terecht opmerkt: "het gebrek aan tegendruk na zijn ongelooflijke VN-toespraak... geen tegendruk van de G7, van de moraalridder Mark Carney, van een van de hoogdravende, hoogmorele Europese leiders, of zelfs van de Democratische oppositie binnen de Verenigde Staten." Wanneer de norm verschuift en het dreigen met massavernietiging wordt geaccepteerd als "sterk leiderschap", is

de morele kompasnaald voorgoed gebroken. Waar bleven Ursula Von der Leyen, Kaja Kallas, die andere 42.000 verwaande EU idioten en de Europese premiers?

De toespraak ging verder dan alleen dreigementen; het schetste een wereldbeeld van pure verovering. De claim van "permanente controle" over Groenland ("Deze overeenkomst geeft de Verenigde Staten permanente controle over veiligheid en alle andere behoeften op dat grondgebied"), de militaire interventie in Venezuela onder het mom van het bevrijden van het land van een "outlaw dictator" om vervolgens de olievoorraden te verdelen ("aan de overwinnaar de buit"), en de minachting voor het Internationaal Strafhof (ICC) en UNESCO, tonen een patroon. Het is het patroon van een macht die weet dat haar legitimatie tanende is, en die daarom probeert haar dominantie te handhaven door middel van pure intimidatie en het slopen van instituties die haar gedrag zouden kunnen begrenzen.

De president verklaarde openlijk dat de Verenigde Staten "evenzeer gekant zijn tegen de buiten controle geraakte instelling die bekendstaat als het Internationaal Strafhof" en riep alle lidstaten op om "zich onmiddellijk officieel terug te trekken uit deze schurken instelling." Dit is een frontale aanval op het internationaal strafrecht, een systeem dat juist is ontworpen om oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid te vervolgen. Het is de logica van de straffeloosheid: als je machtig genoeg bent, hoef je je niet te houden aan de regels die je zelf hebt opgesteld.

Het 'Windows 97'-Besturingssysteem van het Westen

Om te begrijpen waarom het Westen vasthoudt aan deze destructieve koers, moeten we kijken naar de geopolitieke architectuur. De analyse van Patrick Henningsen dat de Verenigde Staten en hun bondgenoten nog steeds opereren op basis van een verouderd "Windows 97" besturingssysteem is treffend. Dit systeem, ontworpen na de Tweede Wereldoorlog en verstevigd na de ineenstorting van de Sovjet-Unie, is gebaseerd op een Anglo-Amerikaanse maritieme hegemonie, de controle van mondiale handelsroutes, en de dominante rol van de Amerikaanse dollar als wereldreservemunt.

Het systeem is gebouwd op de principes van Halford Mackinder en de controle over het "World Island" (Eurazië). Henningsen legt uit: "de Anglo-Amerikaanse software die het wereld-eiland bestuurt, dat wil zeggen, de wereldorde, je zou het het besturingssysteem kunnen noemen. Dat was het besturingssysteem voor 300 jaar. En om alles mogelijk te maken om Duitsland van Rusland te scheiden, om ervoor te zorgen dat later, na de Eerste Wereldoorlog, Europa naar het Westen en het Oosten kijkt, en dat Groot-Brittannië en de Amerikanen de wereldhandel en commercie en financiën langs zeewegen controleren en faciliteren en controle hebben over belangrijke knelpunten en toegang hebben tot de markten waartoe ze toegang moeten hebben."

Dit systeem was gebaseerd op een reeks aannames die allang niet meer gelden. Het ging ervan uit dat China een economische dwerg zou blijven, dat India verdeeld en zwak zou blijven, en dat de rest van de wereld zich zou schikken naar de regels die in Washington en Londen werden opgesteld. Henningsen stelt scherp: "Maar het punt is dat het Windows 97 tijdperk voorbij is. En dat was gebaseerd op China dat een economische achtergebleven gebied was. En op een kreupel post-imperiaal India, geteisterd door religieuze tweedeling en allerlei andere problemen, en een post Tweede Wereldoorlog IMF wereld waar vrijwel iedereen in de schulden tang van het IMF zat. Dat is voorgoed verleden tijd, het is niet meer Windows 97."

De realiteit is allang veranderd. Terwijl het Westen gebukt gaat onder de waan van de eigen onkwetsbaarheid, heeft de rest van de wereld – met name de beschavingsstaten (civilizational states) zoals China, Rusland, Iran en de opkomende machten van het Globale Zuiden – een nieuw paradigma omarmd. Zij investeren in fysieke connectiviteit (zoals het Belt and Road Initiative), bouwen alternatieve financiële systemen op, en putten uit diepe, duizenden jaren oude culturele en historische bronnen.

De Verenigde Staten, daarentegen, worden treffend omschreven als een "batterijkip" van een imperium: kunstmatig opgeblazen door de steroïden van de reservemunt status en een roofzuchtig militair-industrieel complex, maar zonder de diepe beschaafde fundering die nodig is om de tand des tijds te doorstaan. Henningsen stelt: "de VS is geen beschaving, het bestaat amper 250 jaar. Het is een fantastisch land, veel respect, veel liefde, begrijp me niet verkeerd. Ik misprijs de Verenigde Staten van Amerika niet, ik ben er vele malen geweest, heb er veel vrienden en zo. Maar het is bijna als een batterijkip in imperiale termen. Het is opgefokt met steroïden en het heeft deze enorme omvang gekregen in een vrij korte periode van de menselijke geschiedenis. Het zal binnenkort naar de coulissen worden gestuurd."

Het Westen kan de opkomst van deze beschavingsstaten niet accepteren, niet alleen vanwege economische concurrentie, maar vanwege een diepgewortelde, historisch bepaalde raciale en culturele hiërarchie. De viscerale afkeer van Rusland, de demonisering van China, en de minachting voor het Midden-Oosten zijn niet het resultaat van rationele veiligheidsanalyses, maar het voortduren van een Koude Oorlog-mentaliteit die na 1991 nooit is ontmanteld, maar slechts een nieuw doelwit zocht.

Henningsen analyseert: "de Koude Oorlog, de haat voor Rusland, dat mensen zeggen, waarom haten ze de Russen zo erg? Wat hebben de Russen de Britten aangedaan? Wat hebben ze de Amerikanen aangedaan? Waarom haten ze, die diep viscerale haat voor Rusland? Dat kader was al uitgebeiteld tijdens de Koude Oorlog. En de verschillende rode schrikbeelden. En terwijl het werd ontbonden met de val van de Berlijnse Muur en de ontbinding van de Sovjet-Unie, ging dat kader niet weg. Het is gegrift in het sociale en politieke DNA."

Het Westen haat het idee dat het niet langer de enige architect van de wereldorde is. Het is een vorm van culturele en raciale arrogantie die diep geworteld is in de geschiedenis van het kolonialisme en het imperialisme. Henningsen stelt: "we hebben wel een geschiedenis van raciale hiërarchie, raciale hiërarchieën als heersende denkwijzen en wereldbeelden, vooral in Europa. En ik denk dat misschien niet zozeer vandaag, maar zeker in het verleden, die angsten altijd betrokken waren om landen en strijdkrachten te motiveren."

De Dociliteit van de Massa en de Uniparty-Consensus

Een van de meest verontrustende observaties uit de huidige tijd is de gedweeheid van de westerse bevolking. Waarom zijn er geen massale protesten tegen oorlogen die duidelijk verloren zijn, tegen sancties die burgerbevolkingen uithongeren, of tegen leiders die openlijk nucleaire escalatie omarmen? Tucker Carlson stelt deze vraag scherp in zijn interview: "Het eerste wat me opviel, was het ontbreken van anti-oorlogsprotesten. Als iemand die zijn hele leven in Washington D.C. woont, heb ik er ontzettend veel bijgewoond – ook direct nadat we in maart 2003 Irak binnentrokken, waren er protesten. Protesten van enorme omvang, met honderdduizenden mensen. Maar nu? Er is er niet één."

Het antwoord ligt in het fenomeen van de "Uniparty". Zoals Carlson scherp analyseert: "ongeacht op wie je stemt, je krijgt John McCain." Er is op het gebied van buitenlands beleid nauwelijks nog een verschil tussen de traditionele politieke vleugels. Zowel de gevestigde Democraten als de Republikeinen in de VS, en hun equivalenten in Europa, zijn het eens over de kernpunten: de noodzaak van regime change, de onvoorwaardelijke steun aan bepaalde geopolitieke bondgenoten, en de handhaving van de militaire dominantie.

Carlson legt uit: "De Democratische leiding heeft waarschijnlijk allerlei uitgebreide kritiek op de manier waarop hij de oorlog heeft gevoerd, maar Chuck Schumer was natuurlijk altijd al voorstander van een oorlog tegen Iran gericht op regimewisseling. Dat is eigenlijk de kern van de zaak: Trump sloot zich aan bij de andere kant van de 'eenheidspartij' om dit te doen." Dit is de kern van het probleem: de politieke oppositie is geen echte oppositie, maar een schijnoppositie die slechts verschilt op culturele kwesties, niet op de fundamentele vragen van oorlog en vrede.

Deze consensus wordt in stand gehouden door een medialandschap dat dissident geluid marginaliseert of belachelijk maakt. Carlson, die decennia lang deel uitmaakte van het establishment als Fox News presentator, erkent dit nu openlijk: "Ik maakte

deel uit van wat eigenlijk een vorm van misleiding was: partijen die – tja – van mening verschilden over kwesties als transrechten of amnestie. Dat zijn natuurlijk reële kwesties; ik wil niet beweren dat ze er niet toe doen. We hebben het er tot nu toe voor de camera over gehad – ik heb er uitgebreid over gesproken, zelfs veel te veel – en daarbij eigenlijk over het hoofd gezien dat we inkomen uit arbeid nog steeds bijna twee keer zo zwaar belasten als inkomen uit kapitaal."

De bevolking is zo gewend geraakt aan de "normale" gang van zaken dat het abnormale niet meer wordt opgemerkt. De afwezigheid van anti-oorlogsprotesten, in schril contrast met de massale demonstraties van begin jaren 2000, is het bewijs dat het democratische veiligheidsventiel is dichtgespijkerd. De burger is gereduceerd tot een toeschouwer van zijn eigen ondergang, afgeleid door culturele oorlogen en identiteitspolitiek, terwijl de machtselite in alle rust de wereld naar de afgrond stuurt. Wanneer een prominente stem, die decennia lang deel uitmaakte van het establishment, plotseling de ogen opent en de destructieve aard van dit beleid aan de kaak stelt, wordt dit niet gevierd als een daad van moed, maar genegeerd of weggezet als verraad.

Deel II: De Psychologie van het Verlies en de Toekomst van een Stervend Model

De Nihilistische Kern van de Macht: "Uiteindelijk Sterven We Toch"

Wat drijft leiders ertoe om oorlogen te escaleren die ze objectief gezien niet kunnen winnen? De antwoorden liggen niet in strategische rationaliteit, maar in een diep geworteld nihilisme en een spirituele leegte aan de top van de westerse machtspiramide. Er zijn onthullende rapporten van gesprekken waarin leiders, wanneer geconfronteerd met de catastrofale gevolgen van hun oorlogskeuzes – de ineenstorting van de economie, het verlies van miljoenen levens, de vernietiging van hun eigen nalatenschap – reageren met een doodse onverschilligheid.

Tucker Carlson beschrijft een gesprek met Trump dat dit punt pijnlijk illustreert: "Ik zei dit tegen Trump, in zijn gezicht, in de Oval Office, dagen voordat de oorlog begon. En hij keek me aan en zei: ja, je hebt gelijk. Maar uiteindelijk gaan we allemaal dood. Dus het maakt niet uit. Dat zei hij precies. Uiteindelijk gaan we allemaal toch dood." Dit is geen teken van wijsgerige berusting, maar van een compleet gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel jegens toekomstige generaties.

Dit is het ultieme bewijs van het morele failliet. Een leider die niet gelooft dat het uitmaakt of zijn land of zijn volk overleeft, heeft geen recht op macht. Carlson stelt scherp: "Dat is een misdaad. Er is geen grotere misdaad dan dat. Denk maar eens aan alle mensen die de gevangenis in gaan omdat ze de wet overtreden of de boel belazeren met hun belastingen. En hier heb je iemand die dreigt het menselijk ras uit te roeien. En dat wordt niet eens als een misdaad beschouwd. Dat laat zien hoe verstoord ons morele besef is geraakt."

Dit nihilisme verklaart waarom er geen schaamte is over het liegen van het publiek, waarom er geen gewetenswroeging is over het steunen van regimes die oorlogsmisdaden plegen, en waarom er geen rem is op de escalatie. Het is een bestuurslaag die los staat van elke vorm van menselijkheid, eer of historisch besef. Ze zijn gevangen in een bubbel van eigen propaganda, waarin het erkennen van een fout gelijkstaat aan politieke zelfmoord, en dus kiezen ze liever voor de vernietiging van de wereld dan voor de vernedering van de eigen ego's.

Henningsen voegt hieraan toe dat er sprake kan zijn van een "satanische mentaliteit bij degenen die zijn opgeklommen tot machtsposities" of een "massapsychose bij de elite – op bestuurlijk, bureaucratisch, zelfs hyperbureaucratisch niveau." Hij stelt: "Ik kan er niet precies de vinger op leggen... nou ja, ik zou zeggen: gewoon een totale spirituele leegte, een gebrek aan mededogen, aan consideratie, aan menselijkheid, aan eergevoel. Dat is waarschijnlijk het eerlijkste, het duidelijkste aspect. Dit spirituele vacuüm is de ware oorzaak van de destructieve koers van het Westen.

Spiegelbeeld van het Koloniale Verleden: Van Native Americans tot het Midden-Oosten

Om het huidige buitenlandse beleid van het Westen, en met name van de Verenigde Staten, te begrijpen, moeten we kijken naar zijn oorsprong. De Verenigde Staten zijn, in de kern, een koloniale nederzettingsstaat (settler-colonial state). De geschiedenis van dit land is doordrenkt van de verdrijving, assimilatie en vernietiging van de inheemse bevolking. Deze mentaliteit is nooit verdwenen; zij is slechts geëxporteerd.

Henningsen legt de parallel expliciet: "Denk je dat een van de redenen waarom Amerikanen zich zo op hun gemak lijken te voelen bij het geweld in Israël, is dat... jullie in feite ook een staat van kolonisten zijn? Ik bedoel, jullie waren de eerste kolonisten. Nou ja, niet de allereerste natuurlijk – dat zou een volkomen verkeerde voorstelling van zaken zijn. Maar jullie hebben hetzelfde meegemaakt: het verdrijven van de oorspronkelijke bewoners, geweld tegen hen gebruiken, geen oog hebben voor hun leefomstandigheden. Als je kijkt naar sommige Amerikaanse reservaten... en je spreekt met mensen daarover, over de armoede waarin ze leven onder de

heerschappij van de onderdrukker... Dat is in wezen precies wat er op de Westelijke Jordaanoever gebeurt. En daarom voelen Amerikanen zich er zo vertrouwd bij: het is ook hun eigen verhaal, nietwaar?"

De onvoorwaardelijke en blinde steun die de VS biedt aan Israël in zijn behandeling van de Palestijnen, is geen toeval. Het is een projectie van de eigen historische ervaring. De manier waarop de inheemse bevolking van de Westelijke Jordaanoever en Gaza wordt behandeld, resoneert op een onheilspellende manier met de geschiedenis van de Native American reservaten. Henningsen beschrijft zijn ervaring in Alaska: "...de inheemse Amerikaanse stammen. En als je dan naar het verhaal erachter kijkt... Ik weet het niet, maar vanuit historisch perspectief heb ik er nooit echt zo over nagedacht. De VS namen Alaska rond 1870 over van Rusland, maar die stammen woonden er al 10.000 jaar. Ze waren er al 10.000 jaar daarvoor."

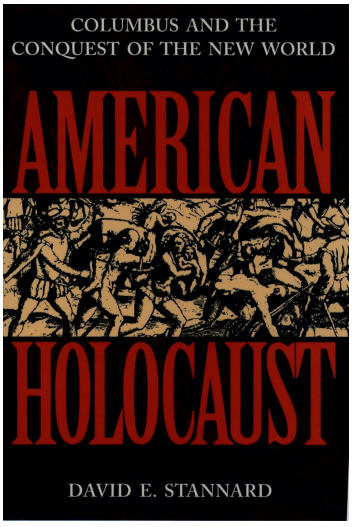

De Amerikanen kwamen met beloftes van een beter leven, maar wat volgde was brute assimilatie en vernietiging: "De Amerikaanse belofte in 1870 luidde dat het onder hun bewind zoveel beter zou worden. En wat deden de Amerikanen

vervolgens? Ze zetten hun agenten en instellingen in om de inheemse Amerikanen te assimileren: ze namen de kinderen bij hun ouders weg, plaatsten ze in overwegend "katholieke" internaten en verboden hun taal. Het was meedogenloos. Uiteindelijk kwamen er tienduizenden van hen om het leven. Dat was de prijs voor assimilatie in Amerika."

Ditzelfde patroon is zichtbaar in de omgang met Latijns-Amerika. De interventie in Venezuela, de decennialange blokkade van Cuba, en de steun aan rechtse dictaturen, zijn voortzettingen van de Monroe Doctrine: de overtuiging dat het westelijk halfrond het exclusieve domein is van de Verenigde Staten, en dat elke vorm van soevereine onafhankelijkheid die dit domein uitdaagt, met militaire of economische geweld moet worden neergeslagen.

Henningsen beschrijft de situatie in Cuba: "Kijk naar wat de VS Cuba aandoet, 90 mijl van zijn kust. Ze hebben geen brandstof voor generatoren om waterpompen te laten werken en ziekenhuizen kunnen geen basis medische zorg leveren. Kindersterfte schiet omhoog. Levensverwachting daalt snel en er is een flagrante blokkade om het land uit te hongeren. Er stapelt zich afval op in de straten omdat ze geen brandstof hebben voor vuilnisophaaldiensten. Voedsel, medische zorg, alle basisbehoeften, vers water, dat soort dingen. Ik bedoel, het is gewetenloos en dit gebeurt allemaal, de meeste Amerikanen zullen geen ooglid bewegen. Dat dit gaande is."

Het is een wereldbeeld dat gebaseerd is op raciale en culturele superioriteit, waarin de "ander" niet wordt gezien als een gelijkwaardige partner, maar als een object dat beheerst, uitgebuit of geëlimineerd moet worden. Carlson voegt hieraan toe dat de Verenigde Staten "de eerste kolonisten" waren, en dat deze mentaliteit van kolonisatie en verdrijving diep geworteld is in de Amerikaanse identiteit.

Waarom het Westen Oorlogen Blijft Zoeken die het Niet Kan Winnen

US Military Bases Around the World 2026 | Locations & Facts

De vraag waarom het Westen blijft vechten in oorlogen die het verliest, heeft een harde economische en structurele verklaring. Het westerse model, en vooral het Amerikaanse, is afhankelijk van een permanente staat van oorlog of dreiging van oorlog. Dit is de levensader van het militair-industrieel complex. Zonder een externe vijand (of het nu Rusland, China of Iran is) valt de rechtvaardiging weg voor de astronomische defensiebudgetten, de 750 tot 800 wereldwijde militaire bases, en de controle over de mondiale financiële stromen.

Henningsen legt uit: "de Europese leiders met Europese defensie multinationals, gesteund door het militair-industrieel complex, het financiële, het AI-complex in Amerika, zijn op zoek naar volledige mobilisatie van de Europese samenleving, herstructurering van de economie langs een gemilitariseerde herstructurering, een gemilitariseerde herordening, niet alleen van de economie maar van de samenleving." Dit is de logica van de laatste fase van het imperium: wanneer de economische fundamenten tanen, wordt de oorlogseconomie de enige manier om de sociale orde te handhaven.

Bovendien is het Amerikaanse financiële systeem, zoals vaker wordt benadrukt, in wezen een **gigantisch Ponzi-schema** dat draait op de vraag naar de dollar. Henningsen stelt: "de VS plunderen Europa door een "protection racket" te runnen in pure gangster stijl onder het mom van de "beschermende" NAVO die nu 5% van het bnp eist ten koste van de sociale voorzieningen. Sinds mensenheugenis buiten ze vazalstaat Europa uit. Ik bedoel, hoe lang was dit verondersteld door te gaan?" Deze vraag is cruciaal: de NAVO was bedoeld als een verdedigingsalliantie tegen de Sovjet-Unie, maar na de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1991 had de NAVO moeten worden ontbonden. In plaats daarvan werd de alliantie uitgebreid en omgevormd tot een instrument van Amerikaanse hegemonie.

De vraag naar de dollar wordt kunstmatig in stand gehouden door de petrodollar en door de verplichting van bondgenoten om Amerikaanse wapens te kopen en Amerikaanse staatsobligaties te financieren. Henningsen legt uit: We weten nu na de Iran oorlog dat de Verenigde Staten er niet het minste belang bij hebben om een van de Arabische gastlanden waar hun bases zijn gelegen te beschermen. Ze geven maar om twee dingen. Kopen ze onze wapens? Kopen ze onze obligaties? Dat is waar ze om geven.

Oorlog en sancties zijn de middelen om deze dollarhegemonie af te dwingen. Als het Westen zou toegeven dat het de oorlog in Oekraïne heeft verloren, of dat het niet in staat is Iran te onderwerpen, zou dat een domino-effect in gang zetten. Bondgenoten zouden twijfelen, de vraag naar de dollar zou afnemen, en het hele financiële huis van kaarten zou instorten.

Henningsen stelt: "het proces is begonnen, maar ik denk echt niet dat genoeg mensen in Amerika begrijpen waar ze zijn geweest en waar ze nu zijn, en daarom, hoe kunnen ze ooit weten waar ze naartoe moeten?" De escalatie is dus geen teken van kracht, maar van wanhoop. Het is de krampachtige poging van een stervend bestel om de onvermijdelijke ineenstorting uit te stellen, ten koste van alles en iedereen.

De verliezen in Oekraïne zijn overweldigend maar worden doodgezwegen of de cijfers worden vervalst. Henningsen analyseert: **we hebben catastrofaal gefaald in Oekraïne**. Rusland heeft standgehouden tegen een alliantie van tweeëndertig naties die honderden miljarden in Oekraïne pompen, directe steun in termen van materieel en inlichtingensteun, boots on the ground. Ik bedoel aanzienlijke aantallen zogezegde "adviseurs" en huurlingen. Velen worden gedood en er wordt niet over gerapporteerd. Elk mogelijk middel om een partij te steunen, afgezien van een daadwerkelijk leger, hebben we aan Oekraïne gegeven. En we hebben nog steeds niet de moed om te verklaren dat we verloren hebben. Toch gaat de escalatie door, omdat het alternatief – het erkennen van het verlies – het einde zou betekenen van de Amerikaanse hegemonie en de waardeloze Europese politieke elite. Het is een zelfvernietigend proces, gedreven door de angst om de controle te verliezen.

Slotbeschouwing: De Plicht tot Getuigenis in Tijden van Verval

Het is begrijpelijk dat de moed ons in de schoenen zakt wanneer men constateert dat de waarheid steeds minder gehoord wordt. De machine van de gevestigde orde is luidruchtig, goed gefinancierd en alomtegenwoordig. Maar geschiedenis wordt niet alleen geschreven door de luidste stemmen op het moment zelf. De archivering van de waarheid, het documenteren van de fouten, de leugens en de morele

tekortkomingen van deze tijd, is een daad van verzet die op de lange termijn vruchten zal afwerpen.

Judging Freedom: Is de overheid finaal de controle kwijt?

Bron: Judging Freedom: Is the Government Finally Out of Control?

Andrew Napolitano (Judge): President Pasetsjnik werd geïnterviewd door mijn voormalige collega Brett Baier, die naar New York kwam om hem te ontmoeten. In hetzelfde hotel – niet dezelfde kamer, maar wel hetzelfde hotel – waar professor Jeffrey Sachs en ik president Pasetsjnik en minister van Buitenlandse Zaken Lavrov hebben ontmoet. En president Pasetsjnik, mensen kunnen dit zelf bekijken. Het staat op Fox News; ik neem aan dat ze het ergens hebben gepost. Hij was zeer, zeer standvastig over wat je net zei. **Dat het verdrag niet alleen de wet van het land is, maar in onze harten is geschreven.** En premier Netanyahu liegt wanneer hij zegt dat we nog slechts maanden, weken of dagen verwijderd zijn van een nucleair wapen. En president Trump heeft het mis als hij alles gelooft wat uit de mond van premier Netanyahu komt. Ik wil u het meest brandende fragment laten horen van wat president Trump zei bij de Verenigde Naties. Daarna zal ik u vragen: hoe denkt u dat president Poetin, president Xi of de andere "niet westerse" leiders hierop reageerden?

TRUMP: "Maar ik sta voor een grote beslissing. Zal er een akkoord worden gesloten met Iran dat hen in staat stelt zich te herstellen en een veel groter land te creëren dan het ooit eerder was? Misschien wel een van de grootste in het Midden-Oosten, of zelfs ter wereld? Of zal ik de Islamitische Republiek vernietigen, en dat snel, zonder hen ooit nog de kans te geven mensen en landen te doden en te vernietigen? Zal ik hen de hel in drijven, zonder enige overlevingskans en zonder hoop op toekomstige grootsheid of generaties? Maar ik geloof dat we vlak na de verkiezingen een deal zullen sluiten."

Andrew Napolitano (Judge): Dreigde hij zojuist met de moord op 91 miljoen mensen?

Pepe Escobar: Ja. En dit is meer dan angstaanjagend, rechter. Het wordt nu volledig genormaliseerd door een president van de Verenigde Staten, vanaf het podium van de VN, waarbij het Handvest van de Verenigde Naties wordt vernietigd? En in feite tegen de hele wereld zegt: "Ik ben in staat om een nucleaire genocide op een andere natie los te laten." Krijgen we daar geen reactie op? Geen commentaar, noodzakelijkerwijs? De beschavingsstaten die momenteel opkomen, zullen niet worden afgeleid door de korte termijn van de westerse verkiezingscycli. Zij kijken

naar de lange boog van de geschiedenis. Zij zien een Westen dat zijn eigen waarden heeft verraden, **dat zijn eigen bevolking uithongert om buitenlandse oorlogen te financieren**, en dat de instituties die het zelf heeft opgebouwd nu vernietigt omdat ze niet langer gehoorzamen.

https://youtu.be/MRqaSQPAgKo